

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK**JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudců Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Pavla Kumprechta, ve věci žalobce: **V. N.**, zast. Mgr. Josefem Smutným, advokátem se sídlem v Pardubicích, Třída Míru 92, PSČ 530 02, proti žalovanému: **Městský úřad Miletín**, nám. Karla Jaromíra Erbena 99, Miletín, PSČ 507 01, za účasti **obce V.**, v řízení o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem, t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. Zúčastněná osoba nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou ze dne 28. 12. 2011 se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí Krajského úřadu Královéhradeckého kraje ze dne 31. 10. 2011, zn. 15557/UP/2011/Kul, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce proti územnímu souhlasu s umístěním stavby „nové autobusové zastávky umístěné na pozemku p. č. 41, včetně opravy místní komunikace p. č. 484/1 v k. ú. V.“, vydaného žalovaným dne 27. 4. 2011 pod č.j. 115/330/Hej/11/2704, jako odvolání nepřipustné. Žaloba byla podána v souladu s tehdejší judikaturou Nejvyššího správního soudu podle části

třetí, hlavy II. dílu 1. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“) jako žaloba proti rozhodnutí správního orgánu.

Po podání žaloby však rozšířený senát Nejvyššího správního soudu usnesením ze dne 18. 9. 2012, č. j. 2 As 86/2010-76, dostupným na www.nssoud.cz, přijal právní názor, že souhlasy vydávané dle zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), zejména dle § 96, § 106, § 122 a § 127, které stavební úřad výslovně či mlčky činí k ohlášení či oznámení, jsou jinými úkony dle části čtvrté správního řádu. Tyto souhlasy tak nejsou rozhodnutími dle § 65 s. ř. s., přičemž soudní ochrana práv třetích osob je zaručena žalobou na ochranu před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu dle § 82 s. ř. s. V jeho intencích dal krajský soud žalobci usnesením ze dne 12. března 2013, č.j. 30A 66/2011-26, možnost k úpravě původní žaloby tak, aby odpovídala požadavkům kladeným na její obsah při řízení o ochraně před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu, jak je upraveno v hlavě II. dílu 3. s.ř.s. Žalobce této možnosti využil, když podáním ze dne 20. 4. 2013 žalobu v uvedeném smyslu upravil a doplnil. Namítal v ní v podstatě následující.

Nezákonný zásah, jímž se cítil být zkrácen a proti němuž se domáhal ochrany, spatřoval žalobce v územním souhlasu s umístěním stavby „*nové autobusové zastávky umístěné na pozemku p. č. 41, včetně opravy místní komunikace p. č. 484/1 v k. ú. V.*“, vydaném žalovaným dne 27. 4. 2011 pod č.j. 115/330/Hej/11/2704. Tímto souhlasem bylo dáno podle žalobce přivolení stavebního úřadu ke dvěma věcem. Jednak k umístění stavby autobusové zastávky na poz. parc. č. 46 v kat. území V. a dále k opravě místní komunikace na poz. parc. č. 484/1 tamtéž. Účelem opravy místní komunikace byla přitom možnost jejího využití „*pro příjezd a výjezd s otočením autobusu při dopravní obsluze shora uvedené zastávky, což bez využití této komunikace je vyloučeno. Oprava komunikace tak měla v napadeném územním souhlasu charakter skutečnosti, jejíž provedení bylo nezbytnou podmínkou pro zřízení a provoz této autobusové zastávky.*“

Žalobce uváděl, že je vlastníkem stavby čp. 1 na stav. parc. 1 v kat. území V., jejíž celá jedna strana bezprostředně sousedí s místní komunikací poz. parc. č. 484/1, a to právě v místě, kde měla být podle územního souhlasu provedena předmětná úprava, aby po ní mohl k zastávce i od ní jezdit autobus. Jde o zemědělskou usedlost zbudovanou kolem roku 1850, přičemž ve chlévě, který sousedí s komunikací, se nacházejí stropní klenby z doby pořízování této stavby. Již dřívější provoz zemědělské techniky v blízkosti tohoto objektu vyvolal ve stropních klenbách trhliny. Podle žalobce bude autobusový provoz, pro nějž byla oprava odsouhlasena, svými seismickými účinky tyto již existující trhliny prohlubovat, což bude mít vliv na bezpečnost a další osud celé této hospodářské stavby a osob, které ji oprávněně užívají. Stavba nebyla pořízována s tím, že v jejím sousedství bude probíhat provoz traktorů a zemědělských strojů, nyní autobusů a k tomuto účelu není

konstruován ani povrch komunikace někdy z padesátých let, což pouhá oprava nemůže nijak změnit.

Vzhledem k uvedeným dopadům na bezprostředně sousedící stavbu je podle žalobce zjevné, že jako její vlastník je osobou, jejíž právo bylo napadeným územním souhlasem dotčeno a jehož souhlas v příslušné formě (vyznačen na situačním nákrese) byl proto ve smyslu § 96 odst. 3 písm. e) stavebního zákona nutnou podmínkou k jeho vydání. Žalobce však takový souhlas nedal a obec V. ani žalovaný to nikdy ani netvrdili.

Žalobce dále poukazoval na to, že v dotčeném místě nebyla vůbec zveřejněna informace o záměru ve smyslu § 96 odst. 5 stavebního zákona, což mu znemožnilo chránit svá práva. Za takovou relevantní informaci přitom nemohl považovat náhodné a všeobecné sdělení starosty obce dne 7. 2. 2011. O existenci oznámení o záměru obce V. ohledně nové autobusové zastávky a opravy komunikace a o napadeném územním souhlasu s umístěním stavby se dozvěděl až dne 27. 6. 2011, kdy mu starosta obce na jeho žádost předal fotokopii územního souhlasu.

K opravě místní komunikace na poz. parc. č. 484/1 žalobce uvedl, že podléhá režimu zákona o pozemních komunikacích. V § 14 jeho prováděcí vyhlášky č. 104/1997 Sb. se pak stanoví, že ohlášení podléhají všechny práce, pokud se m.j. nedotýkají práv třetích osob. V daném případě jsou však práva třetích osob (žalobce) dotčena, a proto mělo probíhat stavebně právní řízení o vydání stavebního povolení.

Žalobce uzavřel s tím, že „v daném případě mělo proběhnout řádné stavební řízení o povolení stavebních úprav komunikace ve smyslu § 109 a násl. stavebního zákona, jemuž mělo předcházet řízení o územním rozhodnutí podle § 92 a násl. stavebního zákona, obojí vždy na základě náležitých návrhů Obce Vřesník, přičemž žalobce, jako účastník, by v těchto řízeních mohl uplatnit své námitky, jež by byly na základě znaleckého posudku o statické dotčené stavby náležitě posouzeny a na základě toho rozhodnuto, zda vzhledem k případné rizikovosti vyplývající z provozu a otáčení autobusů je zamýšlená úprava komunikace (a tím i přestěhování autobusové zastávky) vůbec na místě. Tuto okolnost, tj. že v daném případě nebylo postupováno podle §§ 86 – 95 stavebního zákona, čímž byl zkrácen na svých právech, a což může být při stávajícím autobusovém provozu i příčinou škody na shora zmíněné hospodářské budově, považuje přitom žalobce za zásadní.“

Vzhledem k tomu žalobce navrhoval, aby krajský soud určil, že žalovaný územní souhlas je nezákonný a žalovanému se zakázalo, aby z něho ve své úřední činnosti vycházel. Dále navrhoval, aby bylo žalovanému přikázáno, aby obnovil stav před vydáním územního souhlasu a zrušil jej do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Žalovaný se k věci vyjádřil dopisem ze dne 27. 5. 2013. K věci uvedl, že předmětný územní souhlas se týkal přemístění a umístění stavby autobusové

zastávky na pozemek parc. č. 46 v kat. území V. z parcely č. 479/2, a to na základě žádosti žalobce o uvolnění tohoto pozemku. Stavba je dřevěná o rozměrech 2,20 m x 2,50 m. Žalobce dle žalovaného nesplňuje požadavky na to, aby byl považován za účastníka řízení dle § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona, neboť umístěním zastávky není přímo dotčen a ani s ní bezprostředně sousedí. Není ani účastníkem podle § 85 odst. 2 písm. a) stavebního zákona, neboť není vlastníkem pozemku nebo stavby, na kterých má být požadovaný záměr uskutečněn a není ani tím, kdo má jiné věcné právo k těmto nemovitostem. Otázku možného dotčení práv dalších subjektů posuzoval z dokumentace stavby. Nejednalo se o stavební práce takového rozsahu, které by vedly k omezování práv jednotlivých občanů obce V.. Na uvedenou zastávku ani nebylo nutno vydávat územní souhlas, neboť vzhledem k jejím parametrům nevyžaduje stavební povolení ani ohlášení dle § 103 odst. 1 písm. a), bod 6. stavebního zákona. Územní souhlas byl vydán v podstatě jako doklad osvědčující právo stavbu provést, a to v souvislosti s finanční dotací. Žalovaný přitom řešil pouze tu část, jež se týkala umístění a osazení autobusové zastávky, druhou část týkající se opravy vozovky a chodníkového nástupiště řešil Městský úřad Hořice jako speciální stavební úřad – odbor dopravy. Poté citoval z protokolu Městského úřadu Hořice ze dne 18. 5. 2011, sepsaného na základě stížnosti žalobce, následující:

„Ze stanoviska Obce Vřesník vyplývá, že na místní komunikaci, která bude součástí dopravní trasy autobusového spoje z nové zastávky, není a nebylo žádné dopravní omezení tonáže projíždějících vozidel, ani žádné jiné. V uvedené lokalitě jsou minimální odstupové vzdálenosti obytných budov od krajnice místní komunikace a není dosud známo, že by docházelo ke statickým poruchám na „dotčených budovách“. Předmětná komunikace vždycky sloužila jako páteřní dopravní trasa zpřístupňující téměř veškeré nemovitosti v obci, a to včetně bývalého areálu místního JZD. Z výše uvedeného vyplývá, že tato komunikace je svou konstrukcí způsobena dopravní zátěží způsobené těžkou technikou. Na komunikaci nejsou zřetelné žádné statické poruchy (kromě běžného opotřebení povrchu), které by vykazovaly nedostatečnou únosnost konstrukčních vrstev vozovky.“

Žalovaný pokračoval, že se stavba nachází v zastavěné části obce, poměry v území nemění a záměr nevyžaduje nové nároky na veřejnou dopravní a technickou infrastrukturu. Záměr rovněž nepodléhá posouzení z hlediska vlivů na životní prostředí podle zvláštních předpisů. Ze stanoviska obce V. ze dne 8. 8. 2011 zmínil, že žalobce věděl již dříve o záměru přemístění zastávky, neboť sám podal návrh na odstranění zastávky ze svého pozemku parc. č. 479/2 v kat. území V.. Záměr umístění zastávky na nové místo byl projednán na veřejném jednání obce V., přičemž zápis z něho byl vyvěšen na veřejně přístupné úřední desce obce a byl dostupný též k nahlédnutí na elektronické úřední desce obce. Žalobce byl tedy o záměru informován, nesouhlas s ním ale u stavebního úřadu v Miletíně neprojevil. Brojil až proti opravě vozovky a chodníkovému nástupišti.

Na závěr uvedl, že z technického hlediska šlo o jednoduchou záležitost, spočívající v přemístění autobusové zastávky, a to na jiné místo ku prospěchu a bezpečnosti občanů obce. Nebyly předloženy žádné podklady, ze kterých by plynulo, že by byl žalobce zkrácen na svých právech či mu vznikla jakákoliv omezení či poškození jeho nemovitosti čp. 1, jak naznačuje. Stavba plní svoji funkci ke spokojenosti občanů obce Vřesník a při vydávání územního souhlasu bylo postupováno v souladu se zákonem.

Obec V., jako osoba zúčastněná na řízení, k věci uvedla, že v dřívější době byla místní komunikace zatížena zemědělskou technikou, ale dnes již jde jen o jízdu autobusu v délce 9 m se zatížením na nápravu 2 tuny, který jezdí do vesnice pětkrát denně. Silnice byla zhotovena v 70. letech a nikoliv v 50. letech, omezení provozu na této komunikaci není žádné. Komunikace je oddělena od budovy čp. 1 obrubníkem a zeleným pásem a nevykazuje z vnější strany žádné trhliny. Dovnitř budovy nebyl představitelům obce umožněn přístup. Věc byla projednána na veřejném zasedání zastupitelstva obce a mohl se k ní každý vyjádřit.

K projednání žaloby nařídil krajský soud jednání na den 20. 9. 2013. Žalobce při něm setrval na svém žalobním návrhu s tím, že se nezákonný zásah týká jak vlastního umístění stavby autobusové zastávky, tak opravy místní komunikace na parcele č. 484/1. Zopakoval, že hospodářská budova byla postavena v roce 1850, přičemž na jejích stropních klenbách se již v minulosti objevily trhliny v důsledku provozu těžké zemědělské techniky po přilehlé komunikaci. Dle žalobce je tedy zřejmé, že provozem autobusu na této komunikaci bude docházet k ohrožení jeho stavby. Oprava komunikace byla podle žalobce možná po předchozím územním řízení, proto k vydání územního souhlasu nemělo dojít, respektive byl vydán v rozporu s § 96 odst. 3 písm. e) a odst. 5 stavebního zákona. Správnost tohoto názoru odůvodňoval i vyhl. č. 104/1997 Sb. (viz žaloba). V důsledku uvedených pochybení tak prý žalobce nemohl uplatnit všechny své relevantní námitky proti uvedené stavbě. Přitom autobusová zastávka mohla být umístěna na jiném místě tak, aby autobus nemusel kolem jeho budovy vůbec projíždět. Dodal, že jde o místní komunikaci, po níž nejezdí těžká mechanizace, s výjimkou právě uvedeného autobusu. K dotazu krajského soudu uvedl, že oprava místní komunikace byla provedena v červnu 2011 a že autobus zajíždí do obce 5x denně.

Pokud jde o žalovaného, bylo při jednání vycházeno z jeho vyjádření k žalobě ze dne 27. 5. 2013.

Poté krajský soud přezkoumal žalobou napadený územní souhlas v řízení podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu třetího s.ř.s., přičemž dospěl k následujícím zjištěním a právním závěrům.

Jak ze shora uvedeného vyplývá, žalobce spojoval nezákonný zásah s vydaným územním souhlasem k umístěním stavby „*nové autobusové zastávky umístěné na pozemku p. č. 41, včetně opravy místní komunikace p. č. 484/1 v k. ú.*

V.“ a spatřoval jej ve dvou směrech. Jednak v souvislosti s umístěním autobusové zastávky a dále s povolením opravy místní komunikace. Dovožoval, že provozem autobusu mu budou vznikat škody na hospodářské stavbě (trhlina v klenbách), tedy že bude tímto způsobem zasahováno do jeho vlastnických práv. Tímto tvrzením byla dána žalobní legitimace žalobce k podání žaloby. Pro její věcné vyřízení ovšem bylo třeba zjistit oprávněnost uvedeného tvrzení. Krajský soud nic takového neshledal.

Předně třeba konstatovat, že žalobou byl výslovně napaden územní souhlas k záměru, jehož předmětem bylo „...*přemístění a osazení stavby o ploše 5,5 m², dále zhotovení plochy nástupiště 37 m², které nevyžadují stavební povolení, ale jen ohlášení dle ustan. § 104 odst. 2 písm. d, f) a odst. 4 StZ*“ (viz jeho strana druhá, předposlední odstavec odůvodnění). Územní souhlas ostatně ani o ničem jiném, než o umístění stavby nemůže být. Územním souhlasem nelze povolit faktickou realizaci stavby, neboť se jím stanoví pouze podmínky pro její umístění a vydaný územní souhlas je tak pouze orgánem veřejné správy dané osvědčení, že záměr stavebníka je z pohledu cílů územního plánování možný. Je tak jakýmsi příslibem do budoucna, příslibem k záměru, který se často ani vůbec neuskuteční, takže ve své podstatě se ani bezprostředně práv a povinností třetích osob vůbec nedotýká.

Dotčenost žalobce bylo třeba posuzovat v souvislosti s otázkou jeho možného účastenství v procesu předcházejícímu vydání územního souhlasu, tedy analogicky, jako je tomu v územním řízení a v kontextu § 96 odst. 3 písmeno e) stavebního zákona. Podle něho se k oznámení o záměru v území připojí mimo jiné i souhlasy osob uvedených v § 85 odst. 2 písm. a) a b) stavebního zákona vyznačené rovněž v situačním plánu. Právě nedodržení i těchto zákonných ustanovení žalobce územnímu souhlasu vytýkal. Podle tohoto ustanovení jsou účastníky územního řízení

a) vlastník pozemku nebo stavby, na kterých má být požadovaný záměr uskutečněn, není-li sám žadatelem, nebo ten, kdo má jiné věcné právo k tomuto pozemku nebo stavbě, nejde-li o případ uvedený v písmenu d),

b) osoby, jejichž vlastnické nebo jiné věcné právo k sousedním stavbám anebo sousedním pozemkům nebo stavbám na nich může být územním rozhodnutím přímo dotčeno.

Žalovaný neshledal žalobce osobou, jež by mohla být územním souhlasem dotčena, a proto s ním ani jako s takovou nejednal. Důvody uvedl ve vyjádření k žalobě a krajský soud se s nimi plně ztotožňuje. Byť je totiž předmětem autobusová zastávka, jde o stavbu, kterou lze pro její rozměry a stavebně technické provedení přirovnat spíše k „boudičce“, než běžně vnímané autobusové zastávce. Navíc je umístěná za rohem, za vzrostlou zelení, bez jakéhokoliv technického vybavení a ve vzdálenosti přes 20 m vzdušnou čarou od hospodářské stavby žalobce. Je nemyslitelné, že by se tato stavba mohla dotknout vlastnických práv žalobce

k hospodářské stavbě. Totéž platí i pro zpevněnou plochu ze zámkové dlažby kolem zastávky.

Vyvstává jistě otázka, zda závěry žalovaného o tom, že žalobce nepřipadá v úvahu jako dotčená osoba, neměly být uvedeny v odůvodnění napadeného územního souhlasu. Krajský soud na ni odpovídá, že nikoliv, neboť jde o zcela jasný případ. Při jiném výkladu by musel rozhodující orgán ad absurdum popisovat dotčenost či nedotčenost vlastníků nemovitostí v celé obci.

Pokud je v územním souhlasu zmínka též o opravě místní komunikace, nepochybně se tím myslí v kontextu § 2 odst. 5 stavebního zákona její údržba. Jak je přitom zřejmé z ustanovení § 96 odst. 2 stavebního zákona, udržovací práce územnímu souhlasu nepodléhají. Tato část územního souhlasu jde tedy nad rámec zákona, přičemž třeba zdůraznit, že na údajnou dotčenost žalobce v jeho právech či povinnostech neměla žádný vliv. Obci V. totiž byla povolena stavba „V. – *autobusová zastávka a úprava komunikace*“ na pozemku parc. č. 41 a 484/1 v kat. území V. speciálním stavebním úřadem pro dopravní stavby, a to Městským úřadem Hořice dne 11. 4. 2011, pod č.j.: MUHC-SU/7533/2011/TO, tedy cca dva týdny před vydáním žalobou napadeného územního souhlasu. Podle tohoto souhlasu s provedením ohlášené stavby „V. – *autobusová zastávka a úprava komunikace*“ povolil speciální stavební úřad zřízení chodníkového nástupiště a celkovou opravu asfaltového povrchu vozovky místní komunikace na parcele č. 484/1 v kat. území V., a to v rozsahu vyspravení místních poruch s následným ošetřením dvojvrstevným emulzním nátěrem se zadrceným drobným kamenivem. Tento souhlas s provedením ohlášené stavby žalobce nenapadl, a proto zákonnost jeho vydání ani nemohl krajský soud přezkoumávat.

Dlužno přitom dodat, že krajský soud nemá sebemenších pochyb o tom, že autobusová zastávka je při místní komunikaci parc. č. 484/1 ve středu obce, která je určená bez ohledu na ni k užití silničními a jinými vozidly a chodci, včetně pevných zařízení nutných pro zajištění tohoto užití a jeho bezpečnosti. Na této skutečnosti nemohla stavba autobusové zastávky nic změnit, stejně jako nebyla předpokladem provedení údržby komunikace. Povinnost udržovat stavbu vyplývá přímo ze zákona (viz § 139 stavebního zákona). Provoz na místní komunikaci, jeho omezení (např. přípustná váha vozidel po ní jezdících), se totiž neřídí stavbami kolem ní, nýbrž dopravním značením. Případné námitky proti němu proto nelze úspěšně uplatňovat u obecného stavebního úřadu, který územní souhlas vydal.

Vzhledem k výše uvedenému dospěl krajský soud k závěru, že žalovaný neporušil při vydávání územního souhlasu ve směru k žalobci platnou právní úpravu a tudíž se ani nemohlo jednat o nezákonný zásah ve smyslu ust. § 82 a násl. s. ř. s. Proto krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítnul (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

Obiter dictum krajský soud k obavám žalobce z možného poškození kleneb svého hospodářského objektu poznamenává, že zůstalo pouze u nedoloženého

tvrzení. Není totiž třeba žádného znaleckého zkoumání k závěru o tom, že nikoliv opravená cesta, ale provoz na cestě s výtluky způsobuje větší otřesy ve svém okolí a nelze přehlížet ani zchátralý stav předmětné hospodářské budovy. Z fotodokumentace nacházející se ve správním spisu je naprosto jednoznačné, že na hospodářském objektu nebyla prováděna dlouhodobě řádná údržba, že zvětrávají jeho konstrukce a zejména pojivo ve spárách smíšeného zdiva. V důsledku toho dochází ke změnám nejen v obvodových konstrukcích, ale zcela logicky i v klenbách samých dosedáním spár a tím i ke vzniku trhlin, které jsou z fotodokumentace zcela zřejmé. Tyto defekty jsou zvláště patrné na rohu štítu budovy blíže k zastávce.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., když neúspěšný žalobce neměl právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému soud toto právo nepřiznal, když mu náklady řízení podle obsahu spisu nevznikly (viz výrok II.).

Osoby zúčastněné na řízení mají podle § 60 odst. 5 s.ř.s. právo na náhradu jen těch nákladů, které jim vznikly v souvislosti s plněním povinností, které jim soud uložil. Žádné takové náklady osobě zúčastněné na řízení nevznikly (viz výrok III. tohoto rozsudku).

P o u č e n í :

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 20. září 2013

JUDr. Jan Rutsch, v.r.
předseda senátu